

UTABANA
ZEMLJA
SNOVA

UTABANA ZEMLJA SNOVA

Upravo sam se dignuo iz svoje utabane staze snova i ugledao ispred sebe kavu, koju mi je moja “sqvo” s ljubavlju napravila, i u staklenoj kutiji kekse koji su za mene proteini da isklešem definiciju svoga trbuha. Da popunim mjesta, da dobijem okrugli oblik kao da ga je Michelangelo isklesao. Tvrd poput kamena. Divim se ljudima mojih godina koji idu u teretane dizati “gvožđe” da bi taj isti trbuh smanjili i od njega napravili manji. Prave žene znaju gledati unaprijed i znaju da će se od tog malog bilderskog trbuha, kroz izvjesno vrijeme, stvoriti nekontrolirana obješena trbušina. Pa zašto odmah ne poduzeti da oblikujete trbuh kontrolirano, a ne da izgledaš, kad ti mišići popuste, kao da si izbačen iz veš mašine? A koliko truda i znoja koje si mogao usmjeriti u nešto korisno i plemenito.

Ali mi smo ljudska bića koja su različita. Svako teži nečemu svom što ga veseli. Mene osobno vesele moje biljke koje uzgajam, tetošim, zalijevam, gnojim i uživam u njihovom rastu. Najviše me veseli dio kada iz nečeg, tako malog, naraste nešto veliko, a ne bi moglo bez moje pomoći. Da mi je netko rekao, prije samo deset godina, da će mi to biti zadovoljstvo, ma stjerao bih ga, znate gdje. Ali ljudi se mijenjaju,

što je izvrsno. Ja sam onaj tip koji, kada nešto radim i završim, mora sjesti i malo se diviti učinjenom ili stvorenom. S druge strane, divim se ljudima koji sjede cijeli dan s gomilom papira ispred sebe. Volim stolariju. Rad s drvetom. To iziskuje puno više vremena, pa je sada ne prakticiram, jer tog istog vremena trenutačno nemam. I da glazbu ne zaboravim, koja mi je postala nezaobilazna. Prije, kada smo bili mladi, nismo imali vremena uživati u njoj. A sada, uf... prepustim joj se duhom i tijelom i odvede me kamo ja želim.

Stoga se i divim mojem kumu koji u istim godinama sudjeluje u Ironman utrkama, u kojima bih ja pao nakon dvjesto ili tristo metara nakon starta. Kako se kaže, “svaka budala ima svoje veselje”. I radi toga ne treba procjenjivati što drugi rade i što ih veseli, a kada si tu nagrađen rezultatom, tko sretniji.

Sada sam se malo sudario s gore napisanim, ali se nadam da shvaćate što sam želio reći. Možda sam malo htio poštedjeti bildere znoja koji prolijevaju uzalud (moje mišljenje, ne ljutite se, molim vas), pričam za one koji ne dođu do granice natjecanja, nego da odmah rade na definiciji malog, ali čvrstog trbuha.

Proći će vrijeme bildera, kao i sve, i doći će vrijeme, tj.

već je došlo, pravih autohtonih mužjaka. Doktori svašta pametno pričaju, ućeni ljudi, ali za istu stvar, tri doktora, tri različita mišljenja, a ja se kockam. Šipak. Ja nisam kockar, ali gubim... sjećate se pjesme Srebrnih krila. Svašta kontradiktorno ima oko nas. Primjer koji sam nedavno iznio. Otac mog pokojnog tetka, dida Jura, koji je stanovao u stanu nasuprot našem, na Viktorovcu, popio je Coca-Colu, usudim se reći, među onima koji su je popili najviše na ovoj zemaljskoj kugli. Coca-Cole nije bilo kod nas za kupiti, nego je moj pokojni tetak, kakav je običaj bio, išao u Graz, tamo kupovao limenke istog pića i tu se ljubav rodila između dida Jure i Coca-Cole. I onda je došla kod nas u prodaju, da skratim. Svaki dan je dida Jura popio dvije litre Coca-Cole. Pričam o svakom danu njegova života! U trgovinu po kruh i Colu, a kada je bio bolestan, onda zamoli nekog od nas ili moju tetu koja mu je donosila ručak da mu kupi Colu. Ne kruh, nego Colu. I doživio je lijepu starost. Svaki dan je bio kod nas vidjeti, tada još malog Maksa, volio je jako djecu. Što je bilo jako lijepo od njega. Ali je kroz život popio, mogu se usuditi reći, par cisterne Cole. Voda za njega nije postojala.

I tko je sada tu lud? Odem doktoru koji kaže da ne pijem taj otrov, dođem doma, dida Jura kod nas zdrav i čio, jedino radi duboke starosti malo sporiji, i pomislim da me svi

jebu i da ću po svom, kad mi se pije, piti, kada mi se spava, spavat ću, kada mi se radi ono, znate ono što veliki rade, pitat ću ženu. Jedino u ovom trećem ne mogu biti mangup, nego kockar, pa što bude.

I tako dođeš do zaključka, brate, radi ono što te veseli i zajebi sve drugo ili što će drugi reći (kao ja u početku ovog teksta o bilderima). Možda sam ja, koji sam cijeli život bio mršav, podsvjesno želio biti kao oni bilderi koje sam spomenuo. Nije da nisam u mladosti probao, ali nisam shvatio bit dizanja tog “gvožđa”.

Kao sada, dok slušam Jimija Hendrixa i iz dosade ovo pišem, jer ne gledam TV, niti plivam po portalima, pa da su mi ruke zauzete s nečim, i vi koji možda čitate ovaj tekst.

Jbg. došla me Boki nešto pitati i pobjegla mi je misao što sam želio napisati. Odoh jednu popljugat, možda se sjetim.

Da, dok čitate ovaj moj, ne baš “naočit” tekst. Naočit pod navodnicima, jer nije ljudsko biće, ali shvaćate bit. Vi, žene, ste mogle posaugati prašinu, a vi muški smišljati plan da ta ista žena nastavi, poslije prašine, saugati vaš prekotlačni ventil. Ima raznih načina za kvalitetnije utrošiti vrijeme

nego čitati ovaj tekst. Ali ako baš inzistirate na tome i čitate i to vas veseli, nitko sretniji od mene i zbilja sam počašćen.

I hvala vam na tome.

Do sljedećeg puta.